

תורה עבודה וגמילות חסדים. זה מה שיהודי צריך בשביל הזיווג שלו. יעקב הלך והטמין את עצמו י"ד שנים בישיבה בעמלה של תורה. משם, התפלל בחר המוריה. שם קיבל את ההבטחה שהקב"ה ישמור עליו מכל משמר. משם מעשה החסד של גלילת האבן מעל הבאר בחרן. כך יעקב אבינו הצטייד בתורה, עבודה וגמילות חסדים לקראת בניית בית הנאמן בישראל. הפרשה התחילה עם מלאכים, עולים ויורדים ללוות את יעקב אבינו, ומסתיימת עם המלאכים השומרים עליו בכניסתו לארץ ישראל. בין לבין, יעקב מתמודד עם לבן הארמי. הוא בסבלנות מאה פעמים. בפעם המאה ואחד, האחד יחיד ומיוחד נגלה איליו ומצוהו לשוב לארצו. נולדו רוב שבטי ישראל, זה הזמן ללמדם ולחנכם בארץ אשר ינחלו לתקוע שם יתד. ממש שובה ישראל. עם השמירה המעולה ביותר. שם ילמדו עד כמה ישרים דרכי השי"ת, שכל הצדיקים ילכו בם לעולמי עד.

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה. כאשר יעקב עזב את ההתחייבות של השבועה שנשבעו לאבימלך הפלישתי, ולא עשה חזקה, אזי הלך חרון אף השי"ת מהשבוע שנשבעו לו.

וזה שער השמים. הזכיר הכתוב ג' פעמים זה. ואמרו רז"ל הראהו בהמ"ק בנו וחרב ובנוי. בנוי מה נורא המקום הזה, חרב אין זה, ובנוי וזה שער השמים. ולפ"ז לא ירמוז הכתוב רק שני מקדשים בלבד: ויתכן לפרש שיש בכתוב רמז לשלשה מקדשים ממה שידוע כי מלת זה רמז לשכינה כמו זה אלי ואנוהו. ואמר מה נורא המקום הזה, על בהמ"ק הראשון ששרתה בו שכינה. אין זה, על בית שני שלא שרתה בו שכינה כן כתוב בנבואת חגי וארלה בו ואכזדה. ואכזד כתיב, כי השכינה שהיא הה"א נחסרה משם. וזה שער השמים, על הבית הג' שיבנה במהרה בימינו שתחזור העבודה והשכינה לירושלים כימי קדם. ומזה הזכיר כאן שמים שהיה מעשה שמים לא בנין אדם כמו הראשונים שהזכיר בהם מקום ובית. וכן רמז משה בצרכות בנימן שבהמ"ק בחלקו, הוא שאמר ישכון לבטח עליו זה בית ראשון ששרתה בו שכינה שנקראת ידיד ה'. חופף עליו כל היום, זה בית שני שלא שרתה בו שכינה. ובין כתפיו שכן, זה בית ג' העתיד שתשרה בו שכינה. וכן תמלא במסכת נזיר היכל ה' היכל ה' היכל ה' המה, זה מקדש ראשון ומקדש שני ומקדש שלישי ש"מ תרי חרוב וג' יעמוד לעולם ע"כ: ונראה שהזכיר בשלישי לשון המה שהוא לשון מורה על דבר נלחי וקיים כלשון ואדע כי כרובים המה. וכן כי מעולם המה. וכן דרשו רז"ל כלשון כתית למאור. בית ראשון עמד ת"י שנה ובית שני ת"ך והכל כמנין כתי"ת, והענין הזה נרמז כלשון כתית לפי ששני המקדשים היו מרמס ושניהם נחרבו, אבל בית שלישי להעלות נר תמיד כלומר מעלתו תמידית ואורו לא יפסק לעולם: ובמדרש וזה שער השמים, מכאן אתה למד שהתפלל בירושלים כאלו מתפלל לפני כסא הכבוד, ששער השמים הוא פתוח לשמוע תפלתו של ישראל שנאמר וזה שער השמים. והכונה כי הוא שער השמים לעלות משם התפלות והקרבנות: מעניין לראות איך רבינו בחיי לומד מ"זה" את עניין בית המקדש. זה הרי עולה במספר

י"ב כמנין שבטי ישורון. כללות עם ישראל, נכלל במקום מקדש. מדהים לראות, עשו בסרבו לבכורה הכולל עבודת המקדש אומר למה זה לי בכורה. יעקב כאשר נכנס לאביו לקחת את הברכות, שימו לב לדין ודברים "מה זה מהרת למצא בני", "אתה זה בני עשו", "ויעקבני זה פעמים את בכרתי לקח והנה עתה לקח ברכתי". ממש מדהים. שימו לב שניתן בכל הפסוקים ניתן להסתדר ללא המילה זה. אבל, כאשר זה, הוא היסוד של כלל ישראל, זה מורה על מקום מקדש של שבטי ישורון. זה א-לי ואנוהו, אבנה לו בית המקדש. זה מורה על שכינה שורה בישראל, הפסוקים מקבלים משמעות חדשה. להבנת העניין נקח צעד אחורה. מה נאמר כאן, שלושה פעמים זה, מה נורא המקום הזה, אין זה כי אם בית א', וזה שער השמים. שמתם לב, שהאותיות המלוות הם בדיוק האותיות החסרות למילוי שמו יתברך. ושינה בסדר, מפני שבית ראשון מרמז על חידוש ובריאת העולם אשר נברא בה' (בהבראם). בבית השני, אין זה שלא שרתה שכינה. בבית השלישי שהוא באות ו' (י' מוארך) לאחר מילוי שמו. כל זה תלוי אם נגשים כל אחד ואחד חלקו של יעקב אבינו בנדרו. אם יהי' א' עמדי, האם בכל מאוינו ומעשינו פונים להקב"ה שיצליח דרכינו, כי אין עוד מלבדו. האם תמיד נותנים לרבנו של עולם את הקרדיט הראוי. ושבתי בשלום אל בית אבי, היינו כל הזמן לחיות בשלמות, כדי לחזור לבית אבינו כאשר השלמנו באופן הרצוי, כל פעולתנו בעולם הזה. והי' ה' לי לא', לקבל עלינו גם מדת הדין באופן של רבי עקיבא, כל מה דעביד רחמנא לטב עביד, גם כאשר שכלינו הקט אינו קולט ומבין. לדעת שצדקתך א' □ משפטיך, תהום רבה. וכל אשר נתן לי עשר אעשרנו, לך. שוב לתת מכל הטוב שהקב"ה העניק לנו, ולתת לשם שמים. ללא הנאות וללא כוונות של כבוד ופרסום. כאשר ננהג כך, נהי' כתית, נשבור בעצם את הטבע האנושי. ידוע הוא, שכתית מביא את המאור. אך הפעם, כאשר נדע להיות כולנו יחד, ממילא נזכה לאורו, אור של תמיד, לבית השלישי, כמו שנאמר, ואמר ביום ההוא הנה א' זה קיוינו לו ויושיענו זה ה' קיוינו לו. זה בדיוק מה שהבין האב של ז"ה – י"ב שבטי ישורון, שהמקום ששנים עשר אבנים מתאחדים לאחד (י"ב ועוד א' = אחד!) אזי יש בנין שלם, בנין נצח שלא ייחרב עולמית.

אעבדך שבע שנים ברחל, אין ספק שלא היה הצדיק נושא חסה להעמיד בנים אם לא היה זידו לפרנסה צפרט צאחר וכסות כאמרס ז"ל נושא אדם כמה נאי' והוא דאית ליה למיקם צספוקייהו ולכן אין לחשוב שלבן שהי' בעל ממון יתן לו בנותיו אם לא היה זידו לפרנסה אם כן צאמרו כי צמקלי עצרתה היתה הכונה שלא היה זידו אז מקנה ולא דרך לעשות מלחכה להרויח ולהתפרנס צה וענין העבודה צצביל רחל היה צמוהר צמנהגס שהיו נותנים מוהר לצא ציתן את צתו כאמור אם מאן ימאן אציה צתה צו צסף יצקול צמהר הצתולות ומה צאמרו אחר כך כי מכרנו היה צחצצו צענותן שהיה המוהר יותר מן הראוי צצצילן: הספורנו מחדד לנו, שיש לכל מי שנושא אישה, לדעת שעליו לזון ולפרנס. לכן, יעקב צסמך על הקב"ה ועבד אותו, ראה שיש כאן עניין חד פעמי לעבוד ללבן עבור קיום המצווה. אך, על זה נאמר, עבד ואבד, ארמי אובד אבי, לבן רצה שאבן יעבוד רק אותו ולא את השי"ת. לכן יעקב התנה, רק שבע שנים, כדי שיוכל לקיים כתובה הראויה לבת ישראל.